

Ministerie van Buitenlandse Zaken

Aan de Voorzitter van de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
Prinses Irenestraat 6
Den Haag

Rijnstraat 8
2515 XP Den Haag
Postbus 20061
Nederland
www.rijksoverheid.nl

Onze Referentie

BZDOC-1712741991-31

Uw Referentie

2021Z17965/2021D38589

Bijlage(n)

Datum 8 november 2021

Betreft Reactie op de wetenschappelijke factsheet internationale
klimaatfinanciering

Geachte voorzitter,

Conform het verzoek van de vaste commissie voor Buitenlandse Handel en
Ontwikkelingssamenwerking d.d. 26 oktober jl. met kenmerk
2021Z17965/2021D38589 treft u hierbij aan een reactie op de wetenschappelijke
factsheet "Internationale klimaatfinanciering: een landenvergelijking".

Bij de UNFCCC-klimaatconferenties zegden de ontwikkelde landen toe collectief
vanaf 2020 USD 100 miljard per jaar vrij te mobiliseren voor klimaatactie in
armere landen. Om preciezer te zijn, zegden de zogenaamde 'Annex-2 landen' bij
de Overeenkomst van Parijs dit toe aan de 'non-Annex-1 landen'. De 'non-Annex-
1 landen' komen nagenoeg overeen met landen die op de OESO-DAC-lijst staan¹.
Hierdoor kwalificeert de publieke klimaatfinanciering als Official Development Aid
(ODA). De Overeenkomst van Parijs bepaalt dat de bijdrage aan
klimaatfinanciering uit diverse bronnen kan komen en via diverse instrumenten en
kanalen worden verstrekt – zowel publieke middelen als met publieke middelen
gemobiliseerde private investeringen en -financiering. De collectieve toezegging
betreft 'nieuwe en additionele financiering'. Er is echter geen consensus over de
definiëring van het concept 'nieuwe en additionele financiering'. Een verdeling per
donor is in de Overeenkomst van Parijs niet gemaakt.

In de afsluitende evaluatie van de factsheet wordt vastgesteld dat bij de wijze
waarop Nederland de klimaatfinanciering heeft ingericht geen sprake is van een
substantiële verhoging van gelden die naar ontwikkelingslanden gaan in
tegenstelling tot bijvoorbeeld Zweden dat een vergelijkbaar percentage
klimaatfinanciering besteedt maar op een hoger percentage ODA komt (1,1%).

---

¹ Het recente rapport A breakdown of developed countries public climate finance
contributions towards the USD 100 billion goal van het WRI illustreert op een inzichtelijke
wijze de landen in de verschillende annexen en de overlap met OESO-DAC landen in box 2;
zie <https://www.wri.org/research/breakdown-developed-countries-public-climate-finance-contributions-towards-100-billion>

Deze correcte constatering volgt uit het beleid ook de internationale publieke klimaatfinanciering onder het ODA-budget te laten vallen. De Nederlandse publieke klimaatfinanciering is dus deels geïntegreerd in de reguliere ontwikkelingsamenwerking (in geval van *mainstreaming*) en voor het overige deel daarvoor in de plaats (in geval van bijdragen aan specifieke klimaatfondsen) en is niet een zelfstandig budget naast het reguliere ontwikkelingsamenwerkingsbudget zoals er in het verleden de 0,1% van het BNI voor milieu was naast de 0,7% van het BNI voor ontwikkelingsamenwerking.

Graag ga ik nader in op de twee slotzinnen van de evaluatie: *“Opvallend is ook dat Nederland relatief weinig op mitigatie gerichte financiering inzet en veel op adaptatie en ‘cross-cutting’. Dit terwijl de baten van mitigatie juist veel breder zijn dan die van adaptatie.”* Indien men volledig redeneert vanuit een klimaatmitigatiedoelstelling zou het oordeel uit de laatste zin kunnen kloppen. Daarbij zou dan bijvoorbeeld een focus op klimaatmitigatie in midden-inkomenslanden kunnen passen. Het denken vanuit uitsluitend een klimaatmitigatiedoelstelling verhoudt zich evenwel slecht met de afspraken gemaakt in Parijs, die zowel mitigatie als adaptatie omvatten, en met de keuze dat de publieke financiering plaatsvindt vanuit het ODA-budget. Nederland heeft bij zijn publieke klimaatfinanciering bewust oog voor het vergroten van de ontwikkeling en het versterken van de weerbaarheid van kwetsbaren. In lijn met de Overeenkomst van Parijs² richt Nederland zijn aandacht op adaptatie in lage inkomenslanden omdat kwetsbare landen – die niet bijdroegen aan klimaatverandering – de consequenties van klimaatverandering ondervinden. Het zijn juist arme mensen die het hardst geraakt worden en die reeds nu geconfronteerd worden met de negatieve gevolgen van klimaatverandering terwijl klimaatverandering nog verder zal toenemen. Wereldwijd is evenwel de aandacht voor adaptatie beperkt en is minder dan 25% van alle klimaatfinanciering gericht op adaptatie. Internationaal benadrukt Nederland daarom het belang van adaptatie met bijvoorbeeld de Climate Adaptation Summit in Nederland afgelopen januari en het ondersteunen van de oproep van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties om de helft van de publieke klimaatfinanciering aan adaptatie te besteden. Nationaal heeft Nederland in de eigen publieke klimaatfinanciering daarom relatief veel aandacht voor klimaatadaptatie en eveneens voor lage-inkomenslanden. Dit is ook de reden waarom Nederland bij publieke klimaatfinanciering op enkele revolverende fondsen na geheel kiest voor schenkingen, wat bijvoorbeeld anders is in het geval van Frankrijk, Duitsland en Japan. Gelet op de Nederlandse financieringswijze van publieke klimaatfinanciering vanuit het ODA budget is de focus op de armste landen en de gevolgen die zij ondervinden van klimaatverandering een logische keuze. Om de in de wetenschappelijke factsheet geprefereerde mitigatie te bereiken is er meer winst te behalen in BRICS³ en andere snel ontwikkelde economieën, maar daar leent het ODA budget zich niet voor. De Nota Investering in Perspectief is immers gericht op de duurzame ontwikkelingsdoelen (SDGs) met de ambitie om vooral verbeteringen te realiseren voor hen die het meest zijn achtergesteld (*‘leave no one behind’*).

Het onderzoek tekent aan dat de internationale vergelijkbaarheid van klimaatfinanciering lastig is omdat niet alle landen dezelfde methodiek gebruiken.

---

² Artikel 9 lid 4 van de Overeenkomst van Parijs.

³ BRICS is een acronym voor Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika.

Gelet op het belang van transparantie en monitoring heeft Nederland zich ingezet daarover afspraken te maken. Tijdens COP24 in Katowice is een zgn. *Rulebook* afgesproken waarin afspraken zijn gemaakt over de wijze van rapporteren over klimaatfinanciering. Er is toen afgesproken dat landen vrij zijn om aan te geven welke methodologie zij gebruiken voor rapportage mits zij dit toelichten in hun *Biennial Report* aan UNFCCC. De verschillende meetmethodes maken het vergelijken en het optellen tot een totaal lastig maar wel mogelijk. Het meest recente OESO-rapport over internationale klimaatfinanciering van de OESO-landen geeft een beeld van het totaal van de klimaatfinanciering. Nederland is altijd transparant geweest over de methode die het gebruikt om klimaatfinanciering te berekenen en maakt gebruik van methodieken van OESO-DAC. Ook is de Nederlandse klimaatfinanciering geëvalueerd⁴ en rapporteert het kabinet in een bijlage van het HGIS-verslag⁵ over de gerealiseerde klimaatfinanciering.

Onze Referentie

BZDOC-1712741991-31

De minister voor Buitenlandse Handel
en Ontwikkelingssamenwerking,

Tom de Bruijn

---

⁴ Kamerstuk 32813-811

⁵ Bijlage 6 van het HGIS-verslag 2020 (35571, 3) waarbij gebruik gemaakt wordt van een publiekelijk toegankelijk rapport over de gemobiliseerde private klimaatfinanciering (<https://www.government.nl/documents/reports/2021/07/09/report-on-mobilisation-of-private-climate--biodiversity-finance-for-developing-countries-by-dutch-public-interventions-in-2020>).